

aquesta dansa, la més bella de les que es fan i es desfan.

He de confessar que en aquells temps –jo era molt joveneta– m'apun-
tava a ballar perquè era la fórmula ideal de donar-se les mans i saltar con-
juntament amb una persona que notava que em feia molta peça. M'hi sen-
tia a gust ballant al seu costat, m'encomanava un aire fresc, alegre i cap-
tivador que se'm posava molt bé en el meu cos. Gaudint ell, també gaudia
jo.

Ara, que ja han actuat centenars de fantàstiques cobles per l'Escala,
que han passat moltes tramuntanades i tenim els nostres anys, no deixem
mai d'assistir tots els dimecres d'estiu a la plaça de la Sardana, i a la Platja.
Una mena de màgia envolta l'ambient nocturn i els rostres de la gent es
veuen amb uns altres ulls. Tot fa pensar que ens sentim ben cofois de nos-
altres mateixos perquè, cadascú, a la seva manera, ballant o escoltant,
estem fent país.

La meva satisfacció més pregona, però, la tinc sempre que observo en
Pere ballant ben agafat de la mà d'una jove bonica, engrescada i riallera:
la nostra filla.

Mercè Bellfort

D'un Aplec de l'Escala. Sardana de pubilles.